

Arrest

nr. 55 955 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. RUMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 juni 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 15 oktober 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutaneze nationaliteit te beschikken, tot de Nepalese bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Lamidada in het district Chirang. In 1985 werd uw vader gearresteerd door de Bhutaneze autoriteiten en gedood. Omdat Nepalese Bhutanezen het land werden uitgewezen, vluchtte uw moeder met u in 1986 naar India. Jullie vestigden jullie in New Delhi en verbleven in het restaurant Rangoli waar uw moeder werkte. Eén à anderhalf jaar later werd u door uw moeder

ondergebracht in de christelijke ashram Xavier in New Delhi. U verbleef er ongeveer vier jaar en volgde er lezen en schrijven. Daarna keerde u terug naar uw moeder in het restaurant Rangoli. U was daar echter niet graag en werd een straatkind. In 1995 hertrouwde uw moeder en ze ging zich in Mehalay vestigen. U begon te werken in het restaurant Rangoli. Omdat de eigenaars in Sunauli, nabij de Nepalese grens, nog een restaurant hadden wisselde u uw werk en verblijf af tussen beide restaurants. Omdat er in beide restaurants problemen waren met de Indische maoïsten sloten de eigenaars hun zaken. U werd werkloos. U vond moeilijk een andere baan omdat u niet over identiteitsdocumenten beschikte. Bovendien vreesde u problemen te krijgen met de Indische maoïsten omdat die mensen als u, Nepalees sprekenden en/of wezen meenamen om hen in te zetten. Daarom reisde een smokkelaar voor u uw reis naar Europa. Op 20/06/2010 verliet u India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. U vloog naar Parijs waar u op 21/06/2010 aankwam. De volgende dag reisde u met de taxi naar België. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Bhutaneese nationaliteit of herkomst uit Bhutan. Vooreerst wist u niet of u kennissen of verwanten had die in de vluchtelingenkampen voor de Nepalese Bhutanezen in Nepal verblijven of daar ooit hebben verbleven. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kent echter iedere Bhutaneese vluchteling gelijk waar in India of elders mensen in deze kampen (of die er ooit hebben verbleven). U wist niets over deze kampen. U wist niet waar deze kampen in Nepal zijn gevestigd en hoe ze noemen. U wist ook niet of u nog kennissen of verwanten had in Bhutan. Volgens bovenstaande informatie staan Bhutaneese vluchtelingen nochtans al enkele jaren voortdurend in contact met vrienden en verwanten in Bhutan. U hebt zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd (CGVS pp. 5-6). Dat u niet weet of u verwanten of kennissen hebt die in deze kampen verblijven, hebben verbleven of nog in Bhutan verblijven is zodoende onaannemelijk.

Verder bleek u helemaal niet op de hoogte over uw etnische achtergrond en de problemen die aan de grondslag lagen van de exodus uit Bhutan van vele Nepalese Bhutanezen, de bevolkingsgroep waartoe u beweert te behoren. Zo wist u niet hoe de Nepalese Bhutanezen in Bhutan worden genoemd als bevolkingsgroep (CGVS p. 2). Tevens kon u niet toelichten hoe de Nepalese Bhutanezen zich onderscheiden van de andere Bhutanezen. Evenmin wist u, behalve uw beweerd dorp van herkomst, Lamidada, niet waar de Nepalese Bhutanezen woonden in Bhutan (CGVS p. 6).

Ook dient er te worden gewezen op het feit dat uw moeder met u Bhutan zou hebben verlaten in 1986. U verklaarde dat toen veel Nepalese Bhutanezen het land werden uitgewezen. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier vond de exodus van de Nepalese Bhutanezen echter een stuk later plaats. Wat de problemen waren dat de Nepalese Bhutanezen dienden te vluchten of het land werden uitgewezen en wat aan de basis lag van deze problemen wist u ook niet. Ook kon u niet in het minste beschrijven hoe de situatie was in uw dorp ten tijde van jullie vlucht. Evenmin kon u namen geven van belangrijke activisten, organisaties of partijen die opkomen voor de rechten van de Nepalese Bhutanezen. U heeft zich over deze zaken ook nooit geïnformeerd. Tevens kon u aangaande de verdwijning en door jullie vermoedde moord op jullie vader geen verdere toelichting geven. Ook hierover informeerde u zich nooit (vragenlijst p. 2, CGVS pp. 6-7).

U beriep zich voor uw onwetendheid voortdurend op uw jeugdige leeftijd ten tijde van jullie vertrek uit Bhutan (CGVS pp. 2-6). Dit kan echter geen verklaring vormen voor uw onwetendheid. Van een vluchteling die omwille van zijn etnische achtergrond zijn land diende te verlaten, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op de hoogte stelt van de achtergrond en problemen van zijn bevolkingsgroep. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u een dermate grote desinteresse in de achtergrond en problemen van de bevolkingsgroep waartoe u beweert te behoren vertoonde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutaneese nationaliteit of herkomst uit Bhutan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw reisroute naar Europa neerlegt. Bovendien was u niet goed op de hoogte over de documenten waarmee u naar Europa reisde. U verklaarde dat u reisde met een Indisch paspoort op naam van Raju Shrivastar dat voorzien was van een visum voor België. Verdere gegevens zoals de geboorteplaats en de geboortedatum of leeftijd vermeld in het paspoort wist u niet (CGVS p. 5). Gezien de reële kans op persoonlijke controle tijdens de reis en tijdens het binnenreizen van de Schengenzone is het onaannemelijk dat u niet beter op de hoogte was van de gegevens vermeld in het paspoort of daar door de smokkelaar niet van op de hoogte zou zijn gebracht. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te

vermoeden dat u met uw persoonlijke, legale documenten reisde en dat u die documenten achterhoudt ten einde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reisroute te verhullen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit of herkomst uit Bhutan dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast te stellen dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker heeft een “*VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING*” ingediend waarin hij de Raad vraagt om “*De beslissing dd. 15 oktober 2010 van het Commissariaat-Generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet teniet te doen*”.

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in onderhavige procedure niet louter op als annulatierechter. De Raad oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Als “*Eerste en enig middel*” roept verzoeker “*de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991), de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en in bijzonder de schending van het redelijkheidsbeginsel en de rechten van de verdediging*” in.

2.2.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.2.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn beweerde Bhutaanse nationaliteit niet aannemelijk maakt zodat zijn hierop gebaseerde asielmotieven evenmin kunnen overtuigen. Verzoeker voert aan *“dat het Commissariaat-Generaal geen rekening houdt met verschillende elementen van het betoog van verzoeker”* en *“heeft nagelaten rekening te houden met verschillende verklaringen die door verzoeker naar voren werden gebracht tijdens zijn verhoor dd. 7 oktober 2010”*. Verzoeker argumenteert *“Dat het klaar en duidelijk is dat verzoeker zijn land van origine heeft moeten ontvluchten wegens etnische problemen aldaar; Dat hij evenmin naar India kan terugkeren, aangezien hij daar als illegaal wordt beschouwd; Dat hij de nodige documenten niet kan voorleggen, aangezien hij nooit over officiële documenten heeft beschikt”* en meent *“Dat het Commissariaat-Generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met deze argumenten en omstandigheden en ten onrechte heeft geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker bij gebreke aan officiële documenten als ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd”* en *“verzaakt aan haar plicht het dossier van verzoeker te onderzoeken met voldoende precisie en zorgvuldigheid”*.

3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund heeft op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan en met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden kan derhalve niet worden weerhouden.

3.2.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker verklaart onder meer niet hoe hij zich in India zonder documenten kon registreren op school. Verzoeker gaat blijkbaar uit van een verkeerde of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat zijn asielaanvraag werd afgewezen louter omdat hij geen documenten kon neerleggen. Voor zover verzoeker Bhutaan is en hij geen nationale identiteitsdocumenten kan voorleggen van zichzelf of van zijn ouders kunnen zijn verklaringen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Aldus heeft de CGVS verzoeker uitvoerig over Bhutan en de problemen van de Nepalese bevolking in Bhutan ondervraagd en hem zo de mogelijkheid geboden zijn nationaliteit aan te tonen. Verzoeker stelt immers dat zijn voorgehouden Bhutaanse nationaliteit de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag, zijn leven heeft bepaald en zijn vertrek uit Bhutan en India. Verzoeker betwist niet dat hij niet in staat was vragen over Bhutan te beantwoorden en verklaart dit ter verhoor doordat hij *“vertrok toen ik jong was”* (gehoorverslag CGVS, p.2). Daargelaten dat verzoeker niet aantoonde dat hij als kind Bhutan verlaten heeft, kan zijn jonge leeftijd ten tijde van het vertrek zijn huidige onwetendheid niet vergoelijken. Het is immers redelijk te verwachten dat hij naderhand op de hoogte raakte van de kenmerken van de Nepalese bevolking in Bhutan. Verzoekers voorgehouden problemen in India omwille van zijn Bhutaanse herkomst laten immers toe te verwachten dat hij navraag doet naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van zijn eigen problemen en hij toenadering zoekt tot zijn gemeenschap. Verder kan verwacht worden dat verzoeker indien hij niet in India kan blijven, eerst nagaat of hij terug kan naar Bhutan. In het summiere verzoekschrift biedt verzoeker geen aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheden maar beperkt zich tot algemene verwijten naar de commissaris-generaal toe en het louter herhalen van zijn asielrelaas. De Raad stelt dan ook vast dat de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan verzoekers beweerde Bhutaanse nationaliteit, en derhalve evenmin aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming uitsluitend op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus terwijl verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aantoont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK